

For Nordslesvigerne

Taler

Bjørnstjerne Bjørnson

Dato

13 juni 1867

Sted

Kristiania

- 1 For et Par Maaneder siden stod to Mænd i den tydske Rigsdag og bekjendte sin Nationalitet under Mængdens Haan og Hyssen. Det var de to Nordslesvigere Ahlmann og Krüger. Ikke flere end disse to var i Forhold til den tydske Rigsdag, er vel vi i Forhold til den tydske Nation; men derfor er det ligestor Sandhed,
- 5 hvad de bekjendte, og hvad vi nu med dem gjentager, at de er vore; det var for os, de stod op, og hvad de i sin Afmagt prøvede at forsvare, var det, vi har dyrebarest paa Jorden. Fordi om den er øvet mod et lidet Stykke af et lidet Folk, er det ligefuldt en uhyre Synd, som Tydskland har begaaet i Nordslesvig; den voxer med hver Dag, Landet holdes fast, den øger sig frygtelig ved de utallige
- 10 Suk af Tusinder, som lider; thi histoppe kan Sukkene tælles! Undertiden er det tungt at høre til et lidet Folk; thi det er tungt at maatte taale Uret. Men hellere høre til et lidet Folk, som taaler Uret, end til et stort, som gjør Uret. Ve den Mand, som maa tage paa sig sit Lands Synd og søge at forsvare den! Men dobbelt Ve de Efterkommere, som engang skal høste Forfædrenes Synder.
- 15 Endnu en Stund kan det store Folk ustraffet tage af de omkringliggende smaa, endnu en Stund kan det faa voxer med Synden, Folket blive rigt i den, Hæren vinde Sejre paa den, Kongen rejse sig Mindesmærker af den, men sandelig: tre Gange større Riger med hundrede, ja tusinde Aars Ret til at gøre Uret er dog i Tidens Fylde blevne kastede som Vrag paa Stranden af Herrens vrede Hav,
- 20 Landet er atter blevet lidet, Folket fattigt, Hæren uden Sejr, og af Kongens hundrede Mindesmærker er ikke et eneste blevet skaanet; thi der er et Rige, som er større end det største paa Jorden, og det er Retfærdighedens Rige.

- Et østerlandsk Sagn fortæller om Moses, at han i sine Samtaler med Gud paa
- 25 Sinai bad om at maatte se, om kun et Øjeblik, Retfærdighedens Kilde. Og Herren viste ham nedenunder dem en liden Dal, hvor en Rytter netop havde vandet sin Hest, og nu red bort, men efterlod en stor Sum Penge uden at blive det var. En Stund efter kom en liden Dreng til Stedet, fandt Summen og løb glad bort med den. En Stund efter kom en gammel Mand til Stedet for at lædske

sig og hvile; men da kom Rytteren stormende tilbage, søgte Pengene, fandt dem ikke og dræbte den gamle Mand. Forfærdet vendte Moses sig mod Herrens Aasyn og spurgte: Er dette Retfærdighed? Men Herren svarede: Du ser blot, hvad du ser; men hin gamle Mand var en ond Mand, som havde dræbt den lille
35 Drengs Fader og Moder, og Rytteren var en uretfærdig Mand, som havde taget de Penge, han tabte, men som nu blev til Fremtid og Velsignelse for den lille Dreng.

Vi bliver ikke benaadede som Moses, vi faar ikke se Retfærdighedens evige
40 Kilde. Men saa kan vi se ind i det Forbigangne, i Historien, og der hylles aldrig nogen Begivenhed i saa tæt en Nat, at ikke Retfærdighedens Millioner Lys skinner igjennem og leder vor Tro gjennem Mørket. Se, derfor var det, at Ahlmann og Krüger kunde staa saa frejdige midt i Forhaanelen. Derfor er det, at vi nu med Fest kan svare paa Forhaanelen, og af vor Festglæde drypper
45 Honning i de Nødlidendes Bægere; thi det er for de fordrevne Nordslesvigere, at vi holder denne Fest.

De er ikke fordrevne af de fiendtlige Bajonetter; thi de har vist, at de ikke forsager blandt disse. De er ikke flygtede af Frygt for Fængsel, Udpresning eller
50 Forhaanelse; thi de har vist, at de kan holde ud saadant; men de er flygtede af Frygt for sin egen Samvittighed, for ikke at blive troløse mod det, som vi ejer sammen med dem. Det er en Fest for Trofastheden, vi fejrer, og det for dem, som er trofaste mod os og mod det, vi selv ønsker at være trofaste mod til vor Livs sidste Stund.

55 Men det er ikke alene de fordrevne Nordslesvigere, vi skal ihukomme, men ogsaa den tilbagesiddende slesvigske Kvinde. Hvad har hun ikke i sin Svaghed gjort fra den Tid, hun syede sin første Danebrogssløjfe, til hun fik de Saarede og Syge at pleje og de Tabende at trøste, til nu, hun sender, Hustruen sin Mand,
60 Moderen sin Søn ud af Landet, for at de ikke skal lyve i sin store Sag, sigende, at hun nok skal tage vare paa Jord, paa Hus og paa Børn.

De store Folk holder Fest for sine Sejre, de smaa for Trofasthed i Nederlaget. De store Folk voterer Hædersgaver til sine Førere, de smaa giver den Fattiges Skjærv
65 til dem, som kommer fordrevne fra Jord og Arne. Men denne den Fattiges Skjærv er tillige vor Hædersgave til denne storladne Slægt af vort lille Folk, og skal vi derfor nu sende dem vor Tak og Hilsen i et Festens Hurra, haabende, at Slægtskabets Ekko vil føre det til dem og lade det klinge for dem som et lidet

70 Folks Bøn op mod Retfærdighedens Himmel. Leve Nordslesvigerne!

75

Kilde

Chr. Collin og H. Eitrem (red): Bjørnstjerne Bjørnson. Artikler og taler, bd. 1. Kristiania 1912, s. 282-284.

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/for-nordslesvigerne>

80

85

90

95

100

105